

til disse matriculerede Aalegaardstader, efter at Fiskeriloven er udkommen, med andre Ord, at man skulde have fastsat specielle Maal, som Tredjemand skal rette sig efter, skønt den almindelige Lovgivning ikke hjemler noget i saa Henseende. Det er muligt, at det hele beror paa en Fejltagelse; det kan man kun saa at vide gennem Administrationen, om det skulde være de ældre Skøders Bestemmelser, man har opfristet og stærpet paa ny, eller det er ny Afstandsbestemmelser, man har sat. Thi hvis der i Skøderne staar et eller maasse slet intet i saa Henseende, og man nu har givet specielle Bestemmelser, er det aabenbart i Strid med Lovens almindelige Bestemmelser, at Fiskeri er tilladt alle og enhver, hvor der ikke er positivt Forbud derimod, naar man blot ikke stader udsatte Fiskegarn. At man ikke vilkaarlig kan udvide disse Sikkerhedsbestemmelser her til Fordel for de matriculerede Aalestader, forekommer mig indlysende. Det er, som sagt, muligt, at det hele beror paa en Misforstaaelse; men det vilde være heldigt, om man kunde saa det opklaret; thi adskillige af Fiskerne i Drefund helbre til den Formening, at man har forhindret dem i deres lovlige Fiskeri til Fordel for Gjerne af de matriculerede Aalestader.

Foruden Aalegaardsspørgsmaalet er der det store Spørgsmaal om Maalbestemmelserne; men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg har kun at udtale min personlige Stilling til Spørgsmaalet om Fiskeri i Drefund og Fiskerikonventionen, som kommer til Behandling efter denne Lov, men som jo er uløselig knyttet til den gennem Maalbestemmelserne. Jeg indser meget vel den højtærede Ministers vanskelige Stilling i saa Henseende, og den højtærede Minister har vistnok gjort sig al optænkkelig Umage for at opnaa saa gunstige Betingelser for de danske Fiskere som muligt, og jeg indser ogsaa meget vel, at man fra Udvalgets Side kunde sige som saa: Ja, det større maa gaa foran for det mindre; de store Interesser, som vi mene varetages i Rattegat efter Konventionen, have ganske vist til Følge, at der sker uheldige Ting i Drefund; men det maa man finde sig i, det er et mindre Onde i Sammenligning med det store Gode, der opnaas i Rattegat. Men for mig staar det ganske vist uklart, om det i Virkeligheden er et saa overordentlig stort Gode, der opnaas ved Konventionen. Jeg har tilladt mig tidligere at anbefale Tanken, og jeg tror ogsaa, den er fuldstændig rigtig for Rattegats Vedkommende, men om dette Gode er saa overordentligt, at man for det maa finde sig i,

at Drefunds-fiskerne muligvis — thi bevises kan det ikke, men jeg tror, at Faren ingenlunde er ringe — mere eller mindre maa gaa fra Hus og Hjem, for at bruge et stærkt Udtryk, i alt Fald blive i højeste Grad skadede i deres Bedrift, det staar ganske vist ikke klart for mig. Man har gjort gældende, at naar Svenskerne kunde gaa ind paa det, saa maatte vi ogsaa kunne det. Men jeg maa dertil bemærke, at Kysten paa den svenske Side kun er sparsomt beboet af Fiskere. Det er ikke der saaledes som hos os. Mellem Helsingborg og Landskrona, som jo nærmest kommer i Betragtning her, have de et overordentlig stort Fiskerleje, nemlig Raa, med 3000 Mennesker og en statsbygget Havn, hvorfra der drives stort Fiskeri uden for Drefund, men i øvrigt have de kun meget smaa Fiskerlejer længere Syd paa og ingenlunde af det Omfang som paa vor Side, og en stor Del af Befolkningen der lever desuden af Fragtfart og af Udfiskning af Roer — Landmændene skibe nemlig deres Roer ud til de store Sukkerkogerier i Helsingborg og Landskrona ved disse smaa Fiskerlejer — og der er saaledes andre Udveje for disse Mennesker, end der er hos os. Jeg tror, at man fra Svenskernes Side har gjort den Betragtning gældende, at det i og for sig vilde gøre forholdsvist lidt Skade for dem; men vi have derimod paa Grund af den store By Kjøbenhavn en stor Række større Fiskerlejer, som for en Del ere henvisste til Sundfiskeriet — og hvis det virkelig er, som Fiskerne i alt Fald tro, at de vilde blive i højeste Grad skadede ved denne Bestemmelse, saa forekommer det mig nok, at det er en meget alvorlig Historie. Jeg vil sige, som man siger for et gammelt Ord — og jeg vil sige det paa Dansk for ikke at bruge fremmede Ord — at det vel er en gammel Historie, at det mindre maa vige for det større, men den, den just passerer, han døer. Og det kan ikke nytte at fortælle Drefunds-fiskerne, at det vil gøre stor Gavn i andre Retninger; naar de selv blive ruinerede ved det, er det en Tale, som forekommer dem haard og hjerteløs, og jeg staar disse Fiskere saa nær, at jeg ikke ser mig i Stand til at tage en Position mod deres Interesser paa dette Punkt. Men det er selvfølgelig en personlig Betragtning, og jeg maa overlade andre at handle efter deres Samvittighed. Hvis det var tænkeligt, at man senere kunde opnaa Sempesser baade fra svensk og dansk Side — jeg indrømmer naturligvis, at det ikke kan gaa an, at man fra dansk Side alene vil foretage Sempesser i Udførelse af Kontrollen — vilde det være en Illu-